

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Reného Fischera a soudkyně JUDr. Ladislavy Mentbergerové a Mgr. Halky Hovorkové ve věci

žalobkyně: **H. B.**, narozená xxx
bytem xxx, xxx
zastoupena Mgr. Jakubem Kerestešim, advokátem
sídlem Brno, Vídeňská 546/55

proti
žalovanému: **Hlavní město Praha**, IČO 00064581
sídlem Praha 1, Mariánské náměstí 2/2
zastoupený JUDr. Janem Olejníčkem, advokátem
sídlem Praha 2, Helénská 1799/4

za účasti: **České pojišťovny a. s.**, IČO 45272956
sídlem Praha 1, Spálená 75/16
jako vedlejšího účastníka řízení na straně žalovaného

o 26 112 Kč s příslušenstvím,

k odvolání žalobkyně proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 8. 2. 2019, č. j. 15 C 10/2018 - 87

takto:

I. Rozsudek soudu I. stupně se **potvrzuje.**

Shodu s prvopisem potvrzuje: Martina Hájková

- II. Žalobkyně je povinna zaplatit žalovanému náhradu nákladů odvolacího řízení ve výši 900 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám advokáta JUDr. Jana Olejníčka.
- III. Žalobkyně je povinna zaplatit vedlejšímu účastníku náhradu nákladů odvolacího řízení ve výši 300 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

1. Soud I. stupně shora označeným rozsudkem zamítl žalobu na zaplacení částky 26 112 Kč se zákonným úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně od 21. 6. 2016 do zaplacení (ad I.), žalobkyni uložil povinnost zaplatit žalovanému do tří dnů od právní moci rozsudku na náhradě nákladů řízení 1 500 Kč k rukám právního zástupce žalovaného (ad II.) a dále ji zavázal zaplatit vedlejšímu účastníku do tří dnů od právní moci rozsudku na nákladech řízení částku 900 Kč.
2. Předmětem řízení bylo zaplacení částky 26 112 Kč s příslušenstvím, které se žalobkyně domáhala z titulu náhrady škody, která jí měla vzniknout po jejím pádu v Praze na chodníku na koridoru mezi ulicemi Horáčkova a Pujmanové. Chodník je ve vlastnictví žalovaného a podle žalobních tvrzení byl v době pádu zledovatělý a nedostatečně ošetřen. Soud I. stupně po provedeném dokazování, které učinil zejména z listinných důkazů, uzavřel, že podle lékařské zprávy MUDr. L. B. ze společnosti xxx dne 20. 1. 2016 mělo dojít k úrazu žalobkyně, při němž byla poraněna její hlava, levá ruka a levé stehno. Z provedeného dokazování však není zřejmé, že k předmětnému zranění žalobkyně skutečně došlo tak, jak ho žalobkyně popsala v žalobě a ani není zřejmé, že takový pád měl nastat právě v Praze na chodníku na koridoru mezi ulicemi Horáčkova a Pujmanové, tedy na pozemku č. parc. 1052/152 obec Praha, katastrální území Krč, LV 1757, který je ve vlastnictví žalovaného. Lékařská zpráva takovýto závěr neprokazuje, neboť je založena na pouhém tvrzení žalobkyně, které lékařka do ní převzala. Nebylo prokázáno ani to, že žalobkyně byla vhodně obuta do zimní obuvi s protiskluzovou podrážkou. Navržený důkaz fotodokumentací žalobkyně soudu nepředložila, ač to v podání z 28. 12. 2018 avizovala. Soud I. stupně nevyslechl ani žalobkyni navrženou svědkyni Ing. H. J., neboť se jí předvolání nepodařilo řádně doručit. I bez ohledu na výpověď této svědkyně však z provedeného dokazování vyplynulo, že žalobkyně mohla předvídat změnu ve schůdnosti pozemní komunikace, tedy existenci ledovky, a tudíž se nejednalo o závalu ve schůdnosti, když teploty se nejen v den tvrzeného pádu, ale i po několik přecházejících dnů, pohybovaly pod bodem mrazu.
3. Zjištěný skutkový stav soud I. stupně posoudil podle § 27 odst. 3 a § 26 odst. 7 zákona č. 13/1997 o pozemních komunikacích. Uvedená zákonná ustanovení odcitoval a dále poukázal na nález Ústavního soudu ČR ze dne 12. 4. 2016, sp. zn. I. ÚS 2315/15, jehož závěry rovněž uvedl. Výsledně uzavřel, že žalobkyni označená parcela je ve vlastnictví žalovaného a teoreticky by tedy mohla přicházet v úvahu odpovědnost žalovaného podle § 27 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích, žalobkyně však neunesla své důkazní břemeno podle § 120 odst. 1 o. s. ř. k otázce, že její zranění skutečně bylo způsobeno pádem na označeném chodníku ve vlastnictví žalovaného a neunesla ani své důkazní břemeno k tvrzení, že byla vhodně obuta do zimní obuvi s protiskluzovou podrážkou. Neprokázala tedy, zda jí za vzniklou újmu odpovídá skutečně žalovaný a ani to, že dostatečně usilovala o to, aby jí újma nevznikla.
4. Za tohoto stavu soud I. stupně žalobu zamítl pro neunesení důkazního břemene. Dále uvedl, že by žalobu musel zamítnout i proto, že teploty se nejen v den tvrzeného pádu 20. 1. 2016, ale i po několik předcházejících dnů pohybovaly pod bodem mrazu a žalobkyně tak mohla předvídat změnu ve schůdnosti pozemní komunikace, takže se nejednalo o závalu ve schůdnosti chodníku ve smyslu § 26 odst. 7 a § 27 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích.

5. O nákladech řízení účastníků, včetně vedlejšího účastníka, soud I. stupně rozhodl podle § 142 odst. 1 o. s. ř. Náhradu nákladů řízení vůči žalobkyni přiznal žalovanému a vedlejšímu účastníku. Pokud ovšem jde o náklady řízení žalovaného, soud I. stupně odkázal na nález Ústavního soudu ČR ze dne 12. 4. 2016, sp. zn. I. ÚS 2315/15 a dospěl k závěru, že náklady právního zastoupení žalovaného, který disponuje dostatečným materiálním a personálním vybavením k hájení svých zájmů i bez pomoci advokáta, nebyly potřebné k účelnému uplatňování nebo bránění jeho práva v tomto sporu. Žalovanému tak stejně jako vedlejšímu účastníku přiznal pouze paušální náhradu jejich hotových výdajů podle vyhl. č. 254/2015 Sb. Tyto podrobně vyčíslil v odůvodnění svého rozhodnutí pod body 25. a 26. podle shora citované vyhlášky, když vedlejší účastník řízení zastoupen advokátem nebyl.
6. Proti rozsudku podala odvolání žalobkyně. Uplatnila odvolací důvody podle § 205 odst. 2 písm. b), c), d), e) a g) o. s. ř. Především namítla, že soud I. stupně založil své rozhodnutí na neunesení důkazního břemene, ačkoli žalobkyně navrhovala opakovaně důkaz výpovědí svědkyně, když jiné důkazní prostředky u tohoto typu sporu nejsou, vyjma míst s kamerovým systémem, možné. Soud I. stupně při jednání pouze sdělil, že se navrženou svědkyni nepodařilo předvolat a že žalobkyně tak neunesla své důkazní břemeno. Prvostupňový soud tak neprovedl všechny navržené důkazy, které by byly potřebné ke zjištění skutkového stavu, a v důsledku toho ho zjistil neúplně.
7. Podle názoru žalobkyně navíc je rozhodnutí soudu I. stupně překvapivé a nemůže obstát, protože prvostupňový soud žalobkyni nijak neupozornil na to, že navržená svědkyně nebyla předvolaná z důvodu tvrzené absence domovní schránky a neposkytl žalobkyni jakoukoliv možnost zajistit účast této svědkyně na jednání a její výslech. Tím byla zkrácena práva žalobkyně, protože se jednalo o důkaz stěžejní. Důvod, kterým prvostupňový soud odůvodňuje nadbytečnost tohoto výslechu, když uvedl, že žalobkyně neprokázala ani jinou skutečnost, tedy že by měla vhodnou obuv, podle žalobkyně nemůže obstát, neboť v konečném důsledku nepoužití vhodné obuvi by mohlo být důvodem ke zvážení spoluúčasti nebo spoluzavinění žalobkyně na vzniklé škodě, přičemž „spoluúčast“ je skutečnost jsoucí ku prospěchu žalobce (správně zřejmě míněno žalovaného – pozn. odvolacího soudu), proto je břemeno tvrzení a důkazu o nevhodné obuvi a případné vhodnější cestě právě na jeho straně“.
8. K otázce předvídatelnosti závady ve schůdnosti s ohledem na dlouhodobý vývoj počasí žalobkyně odkázala na nález Ústavního soudu ČR ze dne 21. 4. 2016 (správně 12. 4. 2016 – pozn. odvolacího soudu), sp. zn. I. ÚS 2315/15, z něhož citovala. Dovodila, že pokud není nepředvídatelnost nezbytnou náležitostí závady ve schůdnosti, tak ani nemusí na komunikaci proběhnout změna ve schůdnosti; postačí, že chodník byl neschůdný v době, kdy se po něm žalobkyně pohybovala a nebyl ze strany správce komunikací nijak ošetřen, tedy nedošlo k odstranění nebo zmírnění závady ve schůdnosti, případně byl ošetřen nedostatečně. Závěrem žalobkyně navrhla, aby odvolací soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil soudu I. stupně k dalšímu řízení.
9. Žalovaný ve svém písemném vyjádření k odvolání žalobkyně odkázal na správná skutková zjištění soudu I. stupně a jeho správné právní posouzení. Uvedl, že žalobkyní vytýkané vady v odvolání jsou vytrženy z kontextu napadeného rozhodnutí, které jako celek dává smysl a argumenty soudu I. stupně pro zamítnutí žaloby jsou logické a správné. Pokud soud I. stupně nevyslechl svědkyni Ing. H. J., kterou se nepodařilo předvolat, tak tento svůj postup při jednání dne 8. 2. 2019 a následně i v napadeném rozhodnutí řádně zdůvodnil s tím, že její svědecká výpověď by do řízení žádné nové skutečnosti nevnesla.
10. Žalobkyně měla dostatek času na řádné označení důkazů a jde k její tíži, že jí označený důkaz - obuv, kterou měla v době pádu dne 20. 1. 2016 – nepředložila ve lhůtě stanovené soudem I. stupně. Navíc žalobkyně nebyla schopna určit a přesně označit místo pádu a stav chodníku nacházejícího se na parcele č. 1052/152 v katastrálním území Krč, takže jen těžko by toho byla schopna,

s ohledem na dobu, která od pádu žalobkyně uplynula, navržená svědkyně. Soud I. stupně správně zhodnotil též lékařskou zprávu MUDr. B. Žalovaný dále zdůraznil, že učinil veškerá preventivní opatření, která mohla být provedena, aby předešel vzniku újmy na zdraví nebo škodě na majetku, žalovaný tak neporušil zákon č. 13/1997 Sb. Akcentoval, že teploty se v den pádu žalobkyně a několik předcházejících dnů pohybovaly pod bodem mrazu.

11. V závěru svého podání se žalovaný vyjádřil k otázce nákladů řízení. Zdůraznil, že se v daném případě jednalo o skutkově i právně složitý spor a zastoupení advokátem zde bylo zcela na místě. Náklady vynaložené na právní pomoc advokátem tak byly vynaloženy účelně a žalovanému měly být přiznány. Žalovaný žádal potvrzení napadeného rozsudku ve výroku I. a jeho změnu ve výroku II.
12. Vedlejší účastník vyvracel důvody odvolání. Dále poukázal na to, že žalovaný za vzniklou škodu neodpovídá, neboť bylo na žalobkyni, aby byla dostatečně opatrná při chůzi na chodníku a pohyb na něm přizpůsobila povětrnostní situaci. Vedlejší účastník žádal rovněž potvrzení napadeného rozsudku jako věcně správného.
13. Odvolací soud přezkoumal podle § 212 a § 212a odst. 1 a 5 o. s. ř. správnost napadeného rozsudku včetně správnosti postupu v řízení, které jeho vydání přecházelo a důkazní řízení podle § 213 odst. 2 o. s. ř. zopakoval deníkem údržby zeleně - Praha 4 oblast 6 – Pankrác, plánem zimní údržby komunikací hlavního města Prahy v období 2015 – 2016 a lékařskou zprávu MUDr. B. ze dne 28. 1. 2016. Dále důkazní řízení podle § 213 odst. 4 o. s. ř. doplnil výsledkem svědkyně Ing. H. J. Po takto doplněném dokazování neshledal odvolání žalobkyně opodstatněné.
14. Soudu I. stupně je třeba vytknout pochybení při zjištění skutkového stavu, kdy žalobkyně po poučení soudem podle § 118a odst. 1 a 3 o. s. ř. při jednání dne 12. 12. 2018 k prokázání svých skutkových tvrzení ohledně toho, jakým způsobem se jí úraz stal, navrhla dokazování doplnit svědeckou výpovědí Ing. H. J. Soud I. stupně sice tuto svědkyni k dalšímu jednání dne 8. 2. 2019 předvolal, avšak poté, kdy se písemnost nepodařilo svědkyni doručit na uváděnou adresu xxx, xxx a tato se vrátila jako nedoručitelná, neposkytl žalobkyni prostor ke sdělení dalších identifikačních údajů této svědkyně tak, aby svědkyně mohla být znovu předvolána řádně na její aktuální adresu. Podle přesvědčení odvolacího soudu provedení tohoto důkazu bylo na místě, a to obzvláště za stavu, kdy soud I. stupně dovodil, že žalobkyně neprokázala, že se jí úraz dne 20. 1. 2016 stal tak, jak uváděla. Lze sice připustit pochybení žalobkyně, která uvedenou svědkyni ve svém podání z 28. 12. 2018 řádně neoznámila, nicméně podle přesvědčení odvolacího soudu jí však přesto měla být poskytnuta možnost tyto identifikační údaje doplnit, resp. je opravit. Navíc při jednání dne 8. 2. 2019, při němž bylo rozhodnuto napadeným rozsudkem, žalobkyně poté, když soud konstatoval, že se tuto svědkyni nepodařilo předvolat, požádala o odročení jednání s tím, že se její účast pokusí zajistit jinak, soud I. stupně však tento důkazní návrh zamítl.
15. Odvolací soud uvedené pochybení soudu I. stupně napravil, když svědkyni řádně předvolal k odvolacímu jednání dne 6. 11. 2019. Po doplnění dokazování výsledkem této svědkyně a jeho zopakování lékařskou zprávu odvolací soud na rozdíl od soudu I. stupně dovozuje, že žalobkyně svá skutková tvrzení o tom, že dne 20. 1. 2016 se jí v časných odpoledních hodinách úraz na chodníku, který se nachází na parcele č. parc. 1052/152 v obci Praha, katastrální území Krč, na koridoru mezi ulicemi Horáčkova a Pujmanové skutečně stal. Svědkyně Ing. J. poměrně přesvědčivě popsala to, jakým způsobem žalobkyně úraz utrpěla, svědkyně toto viděla a poté poskytla žalobkyni první pomoc a dovedla ji domu. Svědkyně rovněž vysvětlila svůj vztah k žalobkyni. Její výpověď hodnotí odvolací soud jako věrohodnou, neboť svědkyně neměla žádný důvod pro to, aby ve věci vypovídala nepravdivě. Lékařská zpráva vystavená MUDr. L. B. - zdravotnickým zařízením xxx dne 28. 1. 2016 pak jen potvrzuje verzi, kterou popsala žalobkyně.

16. V řízení bylo prokázáno a mezi účastníky není sporu o tom, že chodník, na němž žalobkyně utrpěla předmětné zranění, je součástí pozemku, který je ve vlastnictví žalovaného. Podle § 27 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích vlastník místní komunikace nebo chodníku je povinen nahradit škody, jejichž příčinou byla závada ve schůdnosti chodníku, místní komunikace nebo průjezdního úseku silnice, pokud neprokáže, že nebylo v mezích jeho možností tuto závadu odstranit, u závady způsobené povětrnostními situacemi a jejich důsledky takovou závadu zmírnit, ani na ni předepsaným způsobem upozornit. Podle § 26 odst. 7 citovaného zákona se závadou ve schůdnosti pro účely tohoto zákona rozumí taková změna ve schůdnosti pozemní komunikace, kterou nemůže chodec předvídat při pohybu přizpůsobeném stavebnímu stavu a dopravně technickému stavu a povětrnostním situacím a jejich důsledkům.
17. Podle rozsudku Nejvyššího soudu ČR ze dne 21. 3. 2012, sp. zn. 25 Cdo 1535/2011, objektivní odpovědnost vlastníka místní komunikace podle ustanovení § 27 odst. 3 zákona č. 13/1997 Sb. je spojována s takovým stavem na komunikaci, který tvoří závadu ve schůdnosti. Touto závadou se ve smyslu ustanovení § 26 zákona č. 13/1997 Sb. rozumí nepředvídatelná změna ve schůdnosti komunikace způsobená vnějšími vlivy, a to změna natolik významná, že chodec ani při obezřetné chůzi respektující stav komunikace či důsledky povětrnostních vlivů nemůže její výskyt předpokládat a účinně na ni reagovat (obdobně též rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 25. 8. 2010, sp. zn. 25 Cdo 1713/2008, publikovaný ve Sbírce Nejvyššího soudu, svazek 10, ročník 2011, uveřejněný pod poř. č. 140/2011 na str. 1322, usnesení Nejvyššího soudu ze dne 28. 4. 2015, sp. zn. 25 Cdo 542/2014 a ze dne 17. 12. 2013, sp. zn. 25 Cdo 1158/2013, rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 27. 8. 2014, sp. zn. 25 Cdo 184/2013).
18. Dále odvolací soud odkazuje na usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 8. 9. 2010, sp. zn. 25 Cdo 2731/2008, v němž je vysloven závěr, že závadou ve schůdnosti je třeba rozumět nepředvídatelnou změnu ve schůdnosti komunikace, která byla způsobena vnějšími vlivy; **sama skutečnost, že kluzká komunikace nebyla v době nehody posypána, však závadu ve schůdnosti nepředstavuje** (obdobně též rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 16. 9. 1999, sp. zn. 2 Cdon 279/96, publikovaný v čas. Soudní judikatura, svazek 1, ročník 2000, uveřejněný pod poř. č. 3/2000 na str. 13).
19. Z uvedeného je zřejmé, že odpovědnost vlastníka komunikace je založena na objektivním principu. Z hlediska posouzení důvodnosti nároku žalobkyně na náhradu škody je podstatné to, zda chodník byl schůdný ve smyslu § 26 odst. 7 zákona o pozemních komunikacích. Soudem I. stupně bylo zjištěno a správnost těchto skutkových zjištění nebyla zpochybněna ani v odvolacím řízení, že teploty v Praze – Libuši byly nejméně od 17. 1. 2016, tedy nejméně tři dny před dnem, kdy žalobkyně měla úraz utrpět, hluboko pod bodem mrazu, a to celodenně, přičemž předtím v Praze napadl sníh. Za tohoto stavu žalobkyně mohla předpokládat, že komunikace a chodníky, na nichž se bude pohybovat, mohou být přinejmenším částečně zledovatělé, pokryté vrstvou ušlapaného nebo uježděného sněhu. Tato skutečnost sama o sobě závadu ve schůdnosti ve smyslu § 26 odst. 7 citovaného zákona nepředstavuje, neboť šlo o stav, který odpovídal povětrnostní situaci, která v Praze byla již několik dní před 20. 1. 2016, tedy nešlo o nic neobvyklého. Žalobkyně také v řízení neprokázala, že by pro pohyb venku zvolila i vhodnou obuv, jak správně dovodil soud I. stupně, když avizovanou fotodokumentaci obuvi nepředložila. Pouhé obecné tvrzení svědkyně Ing. J. o tom, že žalobkyně určitě neměla boty s podpatkem, vhodnost této obuvi neprokazuje, respektive je nedostačující, neboť to, že boty neměly podpatek, ještě neznamená, že šlo o obuv, která by byla do zimního počasí vhodná.
20. Naproti tomu žalovaný v řízení prokázal, že učinil dostatečná opatření k tomu, aby schůdnost chodníku dostatečně zajistil tak, jak mu ukládá § 27 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích. Předložil deník údržby zeleně, z něhož vyplývá, že předmětný chodník byl v souladu s plánem zimní údržby komunikací Hlavního města Prahy v období 2015 – 2016 zahrnut do oblasti 6,

příčemž z hlediska důležitosti byl zahrnut do druhého pořadí, u něhož povinností žalovaného bylo práce na odstranění závad ve schůdnosti zahájit v časovém intervalu po ukončení odstranění závad na chodnicích prvního pořadí do 17 hodin dne následujícího po dni, v němž byly odstraněny závady ve schůdnosti chodníků prvního pořadí. Takto žalovaný postupoval a nebylo v jeho možnostech, aby každodenně kontroloval to, zda se na chodníku nenacházejí (nové) zmrazky nebo ujetý či rozšlapaný sníh, který by schůdnost chodníku omezoval nebo dokonce znemožňoval.

21. Odvolacímu soudu je znám náleží Ústavního soudu ČR ze dne 12. 4. 2016, sp. zn. I. ÚS 2315/2015, publikovaný ve Sbírce nálezů a usnesení Ústavního soudu, svazek 81, ročník 2016, uveřejněný pod pořadovým číslem 64/2016 na straně 99. V jeho intencích odvolací soud důvodnost žaloby posuzoval rovněž. Při zvažování toho, nakolik ke vzniku újmy přispěla žalobkyně svojí neopatrnou chůzí a nakolik k ní přispěl žalovaný jako vlastník komunikace, kdy jeho povinností bylo řádně provádět úklid a zimní údržbu chodníku tak, jak mu ukládá zákon o pozemních komunikacích, jak již je uvedeno výše, lze uzavřít, že žalovaný tuto svoji povinnost v rámci svých možností splnil. V řízení sice nebylo prokázáno, že by ke vzniku újmy žalobkyně nepřispěla svojí neopatrnou chůzí tím, že by se například pohybovala neadekvátně rychle, s nedostatečnou pozorností, či jinak neopatrně, nicméně ve světle judikatorních závěrů Nejvyššího soudu ČR shora citovaných i s přihlédnutím k právním závěrům vyjádřeným Ústavním soudem ČR v tomto nálezu je třeba dovodit, že z hlediska naplnění skutkové podstaty odpovědnosti žalovaného za škodu podle § 27 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích se neuplatní presumpce, že vlastník komunikace nebo chodníku odpovídá za každou škodu, kterou si způsobí chodec, aniž by porušil svoji obecnou prevenční povinnost. Jak již je uvedeno výše, je sice odpovědnost vlastníka komunikace nebo chodníku objektivní, kdy vlastník odpovídá za výsledek bez ohledu na zavinění, ale tato jeho odpovědnost je dána pouze tehdy, pokud se mu nepodaří prokázat, že příčinou škody byla závada ve schůdnosti a nebylo v jeho mezích tuto závadu odstranit a u závady způsobené povětrnostními situacemi a jejich důsledky takovou závadu zmírnit, ani na ni předepsaným způsobem upozornit tak, jak požaduje § 27 odst. 3 citovaného zákona.
22. Odvolací soud tak shodně se soudem I. stupně uzavírá, že žalobkyně mohla zejména se zřetelem na povětrnostní situaci v několika předcházejících dnech předpovídat změnu ve schůdnosti pozemní komunikace, tedy nešlo o závadu ve schůdnosti ve smyslu § 26 odst. 7 citovaného zákona, za kterou by žalovaný odpovídal. Právní posouzení soudu I. stupně je tak v této části správné a odvolací důvod podle § 205 odst. 2 písm. g) o. s. ř. naplněn není.
23. Další uplatněné odvolací důvody podle § 205 odst. 2 písm. d) a e) o. s. ř. sice naplněny byly, když soud I. stupně tím, že nevyslechl navrženou svědkyni Ing. J., zjistil skutkový stav neúplně, tedy nesprávně, nicméně odvolací soud toto pochybení soudu I. stupně napravil tím, že uvedenou svědkyni vyslechl.
24. K odvolacímu důvodu podle § 205 odst. 2 písm. b) o. s. ř. odvolací soud konstatuje, že tento odvolací důvod může být dán pouze v řízeních, v nichž se uplatní zásada koncentrace řízení (§ 118b a § 175 odst. 4 část první věty za středníkem o. s. ř.). O žádný z takovýchto případů se však zde nejedná a tento odvolací důvod proto dán není. Odvolací soud pak neshledal ani odvolací důvod podle § 205 odst. 2 písm. c) o. s. ř., když z obsahu spisu nebyly zjištěny vady, které by mohly mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci (§ 212a odst. 5 věta druhá o. s. ř.). Žalobkyně ostatně v případě obou těchto odvolacích důvodů ani nevymezuje, v čem by měly spočívat.
25. Soud I. stupně nepochybil ani v nákladových výrocích, které jsou v souladu s § 142 odst. 1 o. s. ř. Pokud jde o náklady řízení žalovaného, prvostupňový soud v odůvodnění svého rozhodnutí správně vysvětlil, z jakých důvodů nepovažoval za účelně vynaložené náklady řízení náklady právního zastoupení žalovaného advokátem s odkazem na judikaturu Ústavního soudu ČR, kterou označil. Odvolací soud v tomto směru plně odkazuje na odůvodnění napadeného rozsudku pod

Shodu s prvopisem potvrzuje: Martina Hájková

bodem 25., když shodně se soudem I. stupně konstatuje, že nešlo o složitý spor, který by vyžadoval výjimečné znalosti, aplikaci cizího práva apod., kdy by bylo možno po žalovaném spravedlivě požadovat, aby se nechal v řízení zastoupit advokátem. Žalovaný je subjektem s téměř dvěma tisíci zaměstnanci a disponuje dostatečným personálním a materiálním vybavením k tomu, aby svá práva v řízení mohl hájit sám i bez pomoci advokáta prostřednictvím svých zaměstnanců. Stejný názor je ostatně vyjádřen též ve shora citovaném nálezů Ústavního soudu ČR sp. zn. I. ÚS 2315/15, v němž byl řešen prakticky totožný spor. Navíc je třeba poukázat na to, že žalovaný se do nákladového výroku neodvolal, takže již jen s ohledem na zásadu zákazu změny k horšímu (zákaz reformatio in peius) by nebylo možno jeho námitce, že mu měly být přiznány náklady právního zastoupení advokátem, vyhovět.

26. Odvolací soud z uvedených důvodů rozsudek soudu I. stupně potvrdil podle § 219 o. s. ř. jako věcně správný ve všech výrocích.
27. Žalovaný a vedlejší účastník byli v odvolacím řízení úspěšní a podle § 142 odst. 1 o. s. ř. za použití § 224 odst. 1 o. s. ř. tak mají právo na náhradu nákladů řízení spočívající v paušální náhradě jejich hotových výdajů. Tyto u žalovaného sestávají ze tří úkonů po 300 Kč podle § 151 odst. 3 o. s. ř. a § 1 odst. 3 písm. a), b) a c) a § 2 odst. 3 vyhlášky č. 254/2015 Sb., celkem 900 Kč a jsou podle § 149 odst. 1 o. s. ř. za použití § 224 odst. 1 o. s. ř. splatné k rukám advokáta žalovaného.
28. Náklady odvolacího řízení vedlejšího účastníka sestávají z paušální náhrady jednoho úkonu za 300 Kč podle § 151 odst. 3 o. s. ř. a § 1 odst. 3 písm. c) a § 2 odst. 3 vyhlášky č. 254/2015 Sb.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku není dovolání přípustné.

Praha 6. listopadu 2019

Mgr. René Fischer v. r.
předseda senátu